

A M A G Y A R K Ö Z T Á R S A S Á G N E V É B E N !

A Debreceni Ítéltábla a Dobrossy és Alexa Ügyvédi Iroda (4025 Debrecen, Simonffy u. 57.; ügyintéző: Dr. Alexa Anikó ügyvéd) által képviselt felperes neve (felperes címe) felperesnek, a Dr. Séllei Imre ügyvéd (5000 Szolnok, Arany J. u. 16.) által képviselt alperes neve (alperes címe) alperes ellen, tagkizárás iránt indított perében, a Jász-Nagykun-Szolnok Megyei Bíróság 2008. június 17-én meghozott 16.G.20.405/2008/10. sorszámú - kijavított - ítélete ellen, az alperes által 13. sorszámon benyújtott fellebbezés alapján - a 2009. január 28-án megtartott nyilvános tárgyaláson - meghozta a következő

í t é l e t e t :

A Debreceni Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatja és a felperes keresetét elutasítja.

Mellőzi az alperesnek a felperes javára elsőfokú perköltség fizetésére kötelezését.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az alperesnek 15 nap alatt 174 000 (Egyszázhetvennégyezer) Ft első- és másodfokú összevont perköltséget.

Ez ellen az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s :

A cégjegyzékbe 1999. november 15-én bejegyzett felperes társaságot négy magánszemély - köztük az alperes - hozta létre, az 1999. november 8-án megkötött társasági szerződéssel. A felperes működésére „A gazdasági társaságokról” szóló 2006. évi IV. törvény (Gt.) szabályai az irányadók. A cég fő tevékenysége fémmegmunkálás.

A felperes társaság a 2008. április 4-én megtartott taggyűlésen 3/2008. (IV.04.) számon határozatot hozott arról, hogy „a Gt. 47.§-ában foglaltak alapján kezdeményezi” az alperesnek a kft-ből történő kizárását, mert a társaságban maradása a társaság céljainak elérését nagymértékben veszélyezteti, „mivel olyan cégnek tagja, illetve alkalmazottja, amely azonos tevékenységet folytat a társaságéval, valamint a rendelkezésre álló információk szerint megrendelőket és munkatársakat akart elcsábítani a társaságtól”.

A felperes a 2008. április 16-án előterjesztett keresetében a 3/2008. számú határozatban foglaltak alapján kérte, hogy a bíróság az alperest a társaságból zárja ki, mert a társaságban maradása nagymértékben veszélyeztetné a társaság céljainak elérését. A kereseti kérelemben foglaltak szerint az alperes kizárása azért indokolt, mert amellet, hogy tagja a felperes társaságnak, 2007. őszén M.H.E-val létrehozta a **H.** Kft-t. A **H.** Kft. ugyan a tevékenységét nem kezdte meg, a felperesével azonos termékek gyártására alkalmas eszközeit azonban bérbeadás útján működteti a 2008. január 15-én megalakult **F.**

Kft.-ben. A felperesével azonos tevékenységet folytató **F.** Kft-ben pedig az alperes munkavállalóként működik közre.

A felperes állította továbbá, hogy az alperes a munkatársait „el kívánta csábítani egy másik céghez”, valamint „több üzleti partnertől kapott a felperes ügyvezetője visszajelzést, hogy az alperes megkereste őket, a továbbiakban megrendeléseiket ne a felperesi kft. részére küldjék meg, hanem egy másik cégnél rendeljék meg azokat a termékeket, amelyeket korábban” a felperestől szereztek be.

Hivatkozott a felperes arra, hogy számára ez a helyzet elfogadhatatlan, mert az alperes a társaság tagjaként olyan szakmai, illetve piaci információkhoz juthat, amelyeket az érdekeltségébe tartozó más gazdasági társaságokban felhasználva számára kárt okozhat. Ilyen körülmények között pedig az alperesnek a társaságban maradása a társaság céljainak elérését nagymértékben veszélyeztetné, illetve veszélyezteti.

Az alperes az ellenkérelmében a kereset elutasítását és a felperesnek a perköltségében való marasztalását kérte. Állította, hogy a kizárásának a Gt. 47.§-ában foglalt feltételei nem állnak fenn. Nem vitatta, hogy 1999. november 8-tól tagja a felperesnek, valamint tagja a **H.** Kft-nek is. Elismerte azt is, hogy 2008. március 26-tól a **F.** Kft-vel 4 órás munkavégzésre munkaviszonyt létesített. Vitatta azonban, hogy mindezekkel a felperes tagjaként a felperes társaság céljait nagymértékben veszélyeztetné. Védekezése szerint a **H.** Kft. a tényleges működését (éppen a felperesre tekintettel) meg sem kezdte, ezért a piacon nem versenytársa a felperes társaságnak.

Arra hivatkozással pedig, hogy a **F.** Kft-nek nem tagja, csupán beosztott alkalmazottja, a felperesi társasággal fennállott munkaviszonya pedig már korábban megszűnt, vitatta, hogy a felperestől származó olyan információk birtokába juthatna, amelyek felhasználásából eredően a felperesnek kára származhatna. A felperes állításával szemben tagadta, hogy a felperes munkatársait és megrendelőit megpróbálta volna átcsábítani az érdekeltségi körébe tartozó gazdálkodó szervezetekhez. Előadta ugyanakkor, hogy a felperes ügyvezetőjével, S.I-val a viszonya már korábban megromlott. Ezért 2007. szeptemberében a 720 000 Ft névértékű üzletrésze teljes egészében történő értékesítésével meg akart válni a társaságtól. Végül azonban az üzletrészből csak 540 000 Ft értékű részt ruházott át a felperes társaságra, mert a fennmaradó 180 000 Ft névértékű üzletrészenek 4 500 000 Ft vételárért történő megvásárlására a társaság másik tagja, **Sz.J.** tett szándéknyilatkozatot. Ezzel szemben **Sz.J.** 2007. november 4-én egy kölcsönszerződést íratott vele alá, amely - állítása szerint - színlelt szerződés volt, mivel az valójában egy másik szerződést, a 180 000 Ft névértékű üzletrészeire vonatkozó adásvételi szerződést leplezett.

Mindezek alapján hivatkozott arra is, hogy az ellene „minden alapot nélkülözve” a társaságból való kizárása iránt megindított per valójában azt a célt szolgálja, hogy kijátsszák a társasággal szembeni vagyoni igényeit és az üzletrészt annak a valós értéke alatt szerezzék meg.

Az elsőfokú bíróság a bizonyítási eljárás lefolytatását követően 10. sorszámon meghozott ítéletével az alperest a felperes társaságból kizárta és az alperest a felperes javára 121 000 Ft perköltség megfizetésére kötelezte.

Mindenekelőtt azt vizsgálta, hogy az alperes a 3/2008. számú határozat meghozatalakor tagja volt-e még a felperes társaságnak. Megállapította, hogy az alperes az általa csatolt, 2008. január 4-i „megállapodás” ellenében nem bizonyította, hogy a részéről hivatkozott kölcsönszerződés színlelt szerződés volt és az valójában a megmaradt teljes üzletrésze adás-vételi szerződését (a 180 000 Ft névértékű üzletrészenek **Sz.J.** tagra történő átruházására irányuló megállapodást) leplezte. A felek között az nem is volt vitás, hogy az alperes a felperes társaság törzstőkéjéből 220 000 Ft névértékű törzsbetét tulajdonosa. Ezért megállapította, hogy az alperes tagja a felperes társaságnak.

Az elsőfokú bíróság megállapította azt is, hogy a felperes 3/2008. számú taggyűlési határozata formailag szabályos volt. A határozat tartalmi vizsgálata során pedig tényként állapította meg hogy az alperes többségi tulajdonosa a 2007. december 10-én bejegyzett **H.** Kft-nek, amelynek a főtevékenységi köre azonos a felperes társaságéval. E cég alapításával - az elsőfokú bíróság megállapítása szerint - az alperes valódi szándéka az volt, hogy a felperesével azonos piacon folytassa tovább a korábbi tevékenységét, amelyet a felperesnél végzett. Az elsőfokú bíróság nem tulajdonított jelentőséget annak, hogy a **H.** Kft. a tényleges működését nem kezdte meg. A felperes alkalmazottainak tanúvallomása alapján ugyanis bizonyítottnak találta azt a kizárási kérelem egyik okaként megjelölt állítást, miszerint az alperes megkereste őket és felajánlotta, hogy kedvezőbb feltételek mellett dolgozzanak az új cégében. Bizonyítottnak találta azt is, hogy az alperes arra is törekedett, hogy a munkavállalók mellett a megrendelőket is átvigye a felperestől az érdekeltségi körébe tartozó gazdasági társaságba.

Hátrányosan befolyásolta a felperes piaci helyzetét az elsőfokú bíróság megállapítása szerint az is, hogy az alperes a gépparkját bérbe adva, valamint a saját szervező, szaktanácsadói, valamint tényleges munkavégzésével hatékonyan segítette a **H.** Kft-beli üzletrésze többségi tulajdonában álló **F.** Kft-t, mint konkurens cég működését.

Ezért - hangsúlyozva, hogy a következőes bírósági gyakorlat szerint a tag kizárásának nem feltétele az érintett tag magatartásával okozott hátrány tényleges bekövetkezése, hanem elegendő ahhoz a társaság céljainak nagymértékű veszélyeztetése - úgy ítélte meg, hogy a felperes részéről az alperes kizárásának kezdeményezése jogszerű volt, mert az annak indokaként felhozott alperesi magatartások a felperes céljainak elérését nagymértékben veszélyeztették. Mindezekre tekintettel zárta ki az alperest a felperes társaságból.

Az elsőfokú ítélet ellen az alperes nyújtott be fellebbezést, amelyben a sérelmezett határozat megváltoztatását, a kereset elutasítását és a felperesnek az első- és másodfokú perkölségeiben való marasztalását kérte.

Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a tényállást pontatlanul, részben tévesen állapította meg és téves volt az abból levont jogi következtetése is. Mindenekelőtt tévedett az elsőfokú bíróság a tagsági viszonya fennállásának vagy megszűnésének kérdésében. Sérelmezte, hogy a bíróság ezzel összefüggésben nem tulajdonított jelentőséget annak, hogy 2007. szeptemberében megegyezett **Sz.J.** fel a megmaradt „4.4%-os üzletrészenek 4 500 000 Ft ellenében történő átruházásáról és számára **Sz.J.** a megállapodás szerinti ellenértéket át is adta.

Megítélése szerint az elsőfokú bíróság nem tisztázta kellően a társaságból történő kiválási szándékának okait és körülményeit, valamint nem vette figyelembe azt sem, hogy 2008.

január 4-én megállapodást kötött a társaság másik két tagjával, amelyeknek célja ugyancsak a tagsági viszonyának megszüntetése volt. Az alperes a fellebbezésében állította, hogy a tagsági jogviszonyát már a 2008. január 4-én létrejött megállapodás megszüntette, ezért a társaság a 2008. április 4-én tartott taggyűlésen a kizárása kezdeményezéséről már nem határozhatott, ezért sem a kizárása tárgyában hozott taggyűlési határozat, sem az annak alapján előterjesztett kereseti kérelem, sem a kizárásáról rendelkező ítélet „nem lehet joghatályos”.

Az alperes sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság nem állapította meg az általa hivatkozott kölcsönszerződés színlelt (üzletrész adás-vételt leplező) voltát, amely miatt - álláspontja szerint - téves volt az elsőfokú bíróságnak a **H.** Kft. alapításával összefüggésben levont következtetése is. Megismételte azt az állítását, hogy a **H.** Kft-t annak tudatában hozta létre, hogy már nem tagja a felperesnek.

Vitatta az alperes az elsőfokú bíróság ítélete egyéb indokainak megfelelőségét is. Hangsúlyozta, hogy a felperes társaságban megmaradt üzletrésze által biztosított szavazatának már nincs jelentősége, a felperes gazdálkodását és működését illetően. A tagsági viszonya fenntartása a felperes működését nem veszélyezteti. A társaságból való kizárását a társaságon kívüli egyéb tevékenységének jogi következményeként egyébként sem lehetett volna alkalmazni, figyelemmel a társaság tagjaival 2008. január 4-én megkötött arra a megállapodására, amely szerint a társaságból történt távozás után a felperes érdekeit sértő tevékenység esetén kártérítési felelősséggel tartozik a felperes felé.

A felperes a fellebbezésre tett ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását kérte. Hivatkozott arra, hogy az alperes fellebbezési állításai a társasági tagságának fennállását illetően ellentmondásosak, éppúgy, mint az elsőfokú eljárás során tett nyilatkozatai. Álláspontja szerint az alperes (a saját állítása szerint is) tagja a felperes társaságnak, ezért ezzel összefüggésben az elsőfokú bíróságnak nem kellett vizsgálódnia. Arra pedig, az alperes a fellebbezésében alaptalanul hivatkozott, hogy a 2008. január 4-i „Megállapodás” a tagsági jogviszonyát megszüntette, figyelemmel arra, hogy egyebekben az alperes maga sem tartotta magára nézve kötelezőnek a „Megállapodás”-ban foglaltakat. Állította ugyanakkor a felperes, hogy az elsőfokú eljárás során részben az alperes által nem vitatott tényekkel, részben tanúvallomásokkal bizonyította, hogy az alperes a felperes társaság meghatározó szakembereit megpróbálta a saját új cégéhez csábítani, emellett a felperes megrendeléseit is megpróbálta megszerezni, továbbá munkát vállalt a felperes piaci versenytársánál, a **F.** Kft-nél. Annak pedig nincs jelentősége, hogy az alperes megmaradt üzletrésze milyen szavazati jogot biztosít számára. Az alperes ugyanis az üzletrészének nagyságától függetlenül a tagsági jogokkal teljes körűen rendelkezik, amelynek alapján korlátlanul betekinthet a felperes irataiba, részt vehet gazdasági döntések meghozatalában, amelynek során olyan információkhoz juthat, amelyeket a saját érdekeltségi körébe tartozó cégekben felhasználhat a felperes kárára.

A fellebbezés alapos.

A fellebbezés kapcsán a Debreceni Ítéltábla mindenekelőtt azt vizsgálta, hogy az alperes 2008. április 4-én és azt követően tagja volt-e a felperes társaságnak és a felek között e kérdésben kialakult vitában az elsőfokú bíróság helyesen foglalt-e állást.

A Gt. 46.§ (1) bekezdése szerint ugyanis a bíróság a társaság kérelmére csak a társaság tagját zárhatja ki, ilyen kereset előterjesztésének tehát csak társasági taggal szemben lehet helye. Amennyiben tehát az lenne megállapítható, hogy az alperes a felperes társaságnak már nem (volt) tagja, közte és a per tárgya között a perlésére alapul szolgáló anyagi jogi kapcsolat már nem állna fenn és a kereset elutasításának ebből az indokból (passzív perbeli legitimáció hiányában) lenne helye.

E kérdéssel összefüggésben a Debreceni Ítéltábla az elsőfokú bíróság által egyébként helyesen megállapított tényállást a másodfokú eljárásban az alperes által csatolt iratok és a felek egyező nyilatkozatai alapján, az alábbiak szerint kiegészíti:

A jelen per alperese ellen **Sz.J.** tagtársa keresetet indított a ...i Városi Bíróságon 4 500 000 Ft kölcsön és járulékaik megfizetésére kötelezése iránt. Az alperes az ellenkérelmében e kereset elutasítását kérte, arra hivatkozással, hogy a kölcsönszerződésük színlelt volt, mert az valójában az ő felperesi Kft-ben lévő 180 000 Ft névértékű üzletrésze átruházására kötött adásvételi szerződésüket leplezte. Az alperes a hivatkozott perben viszontkeresetet is előterjesztett, amelyben azt kérte, hogy a bíróság pótolja a **Sz.J.**-nek a adásvételi szerződésre vonatkozó jognyilatkozatát. A ...i Városi Bíróság a 2008. október 7-én meghozott számú jogerős végzésében az alperes viszontkeresetét érdemi vizsgálat nélkül elutasította. A kölcsön visszafizetése iránt előterjesztett kereset tárgyában pedig a pert a 2008. október 22-én meghozott 10. sorszámú végzésével időelőttiségi miatt megszüntette. Ez a végzés 2008. november 24-én jogerőre emelkedett.

A perbeli adatok és az így kiegészített tényállás alapján is helyes az elsőfokú bíróságnak az a megállapítása, hogy az alperes a felperes társaság tagja. Az elsőfokú bíróság a rendelkezésre álló peradatoknak és az alperes perbeli nyilatkozatainak a Pp. 206.§ (1) bekezdése szerinti megfelelő értékelésével jutott arra a helyes következtetésre, hogy az alperes a jelen perben nem tudta bizonyítani azt az állítását; a kölcsönszerződés valójában üzletrész-átruházási megállapodás volt és annak következtében a felperes társaságban a tagsági viszonya megszűnt. Azt pedig a másodfokú tárgyaláson a felek képviselői egyezően adták elő, hogy a 180 000 Ft névértékű üzletrész 1 500 000 Ft-ért történő megvásárlására az alperes és a felperes között 2007. december 20-án létrejött üzletrész-adásvételi szerződés nem ment teljesezésbe és a felek ezt a megállapodásukat is, valamint a 2008. január 4-én kötött szerződésüket is megszűntnek tekintették. Az alperes a tagsági jogviszonyával összefüggésben a fellebbezésében sem hivatkozott olyan új tényre, vagy körülményre, amelyből az elsőfokú bíróságtól eltérő következtetésre lehetett volna jutni. Az elsőfokú bíróság tehát helyesen állapította meg, hogy az alperes nem tudta igazolni a tagsági viszonyának megszűnését, ezért őt a közhiteles cégjegyzék hatályos adatainak megfelelően a társaság tagjának kell tekinteni.

Helyesen járt el ezért az elsőfokú bíróság, amikor a kizárás iránti keresetet érdemben bírálta el, a Gt. 47.§ (1) bekezdése alapján. E körben a tényállást a jogvita elbírálásához szükséges mértékben feltárta és azt helyesen állapította meg. A helyesen megállapított

tényállásból azonban téves következtetésre jutott, amikor a keresetnek helyt adva az alperesnek a felperesi társaságból történő kizárásáról rendelkezett. Az alperes a jogorvoslati kérelmében alappal hivatkozott arra, hogy a felperes társaság 3/2008. (IV.04.) számú határozatában megjelölt, az elsőfokú bíróság által vizsgált indokok a társaságból való kizárását nem alapozhatták meg.

A Gt. 47.§ (1) bekezdése szerint a társaság által indított kereset alapján a tag kizárására akkor kerülhet sor, ha a tagnak a társaságban maradása a társaság céljainak elérését nagymértékben veszélyeztetné. A tag kizárása a tag akarata ellenére történik, amely a tulajdonosi jogok jelentős korlátozását jelenti, ezért arra csak kivételesen, a törvényben meghatározott ok fennállása esetében kerülhet sor. A tag kizárásának konkrét okait a Gt. nem határozza meg, csupán azt szabja feltételül, hogy a kizárási ok a társaság céljainak elérését valóban nagymértékben veszélyeztesse.

Azt a körülményt, hogy a konkrétan meghatározott kizárási ok kellő alapul szolgál a tag kizárására, minden esetben a társaságnak kell bizonyítania, a bíróságnak pedig mindig egyedileg, a felek által tett nyilatkozatok és szolgáltatott bizonyítékok okszerű, ellentmondástól mentes mérlegelése alapján kell eldöntenie, hogy az állított és igazolt ok(ok) az adott esetben a kereseti kérelem teljesítését, a tag kizárását indokolják-e.

Ebből következően a felperesnek a kereseti kérelme teljesítéséhez nem csak azt kellett bizonyítania, hogy valódi okokra alapította az alperes kizárásának kezdeményezését, hanem azt is, hogy azok miatt az alperesnek a társaságban maradása a felperes céljait valóban nagymértékben veszélyeztetné-e.

Az első kizárási ok, amelyre a felperes és az elsőfokú bíróság a kizárás megalapozottságát alapította az volt, hogy az alperes alapítója és többségi tulajdonosa lett a felperesével azonos főtevékenységgel bejegyzett **H.** Kft-nek, illetőleg a felperes versenytársának, a **F.** Kft-nek, a tevékenységében alkalmazottként tevékenyen, szervező munkával is részt vesz.

A tagkizárást a hatályos Gt. 47.§ (1) bekezdésével azonosan szabályozó, korábban hatályban volt „A gazdasági társaságokról” szóló 1997. évi CXIV. törvény (régi Gt.) 49.§ (1) bekezdése alapján kialakult következetes bírósági gyakorlat szerint azonban az azonos tevékenységi körű, más gazdasági társaságban való tagság önmagában, többlettényállási elemek bizonyítottságának hiányában nem alapozza meg a tag kizárását. Az a körülmény tehát, hogy az alperes M.H.E-val megalapította a **H.** Kft-t, még akkor sem szolgálhatott az alperes kizárásának alapjául, ha e cégalapítással az alperes szándéka valóban „a korábbi tevékenységének” az új cégben való folytatása volt.

Ugyanezen indokok alapján nem alapozhatta meg az alperes kizárását az sem, hogy az alperes a felperessel azonos tevékenységet folytató **F.** Kft. alkalmazottja. A felperes működésére irányadó Gt. és - a rendelkezésre álló peradatok szerint - a felperes társasági szerződése sem tartalmaz ugyanis olyan rendelkezést, amely korlátozná, vagy tiltaná a társaság tagjai számára más gazdasági társaságban a felperesével azonos tevékenység folytatását. A konkrétumok állítása és bizonyítása nélkül pedig a felperesnek az az állítása, hogy a **F.** Kft. alkalmazottjaként az alperes a felperes üzleti titkainak minősülő tényeket, adatokat adhat át a versenytárs, a **F.** Kft. számára és ezzel a felperes üzleti érdekeit

veszélyeztetheti, önmagában nem alapozhatta meg az alperes kizárását a felperes társaságból.

Az elsőfokú bíróság által megalapozottnak talált másik kizárási ok az volt, hogy az alperes „a felperes által bizonyított tevékenységével arra törekedett”, hogy a munkavállalókat a felperestől a saját érdekelttségű cégébe átvigye és a megrendelőket átcsábítsa.

A felperes Sz.Z. ügyvezető tanúvallomásával valóban bizonyította, hogy a korábban a felperessel üzleti kapcsolatban állt Sz. Bt. az alperes megkeresése alapján adott megrendeléseket fémmegmunkálási tevékenységre a **F.** Kft-nek is. Önmagában ez a tény - egyéb bizonyíték hiányában - azonban nem igazolta, hogy ezáltal a felperes üzleti érdekei olyan mértékben sérültek, amely megalapozta az alperes kizárását, hiszen Sz.Z. tanúvallomása szerint a cége a felperesnek továbbra is a megrendelője maradt és a „precízebben, vagy magasabb színvonalú gépekkel” elvégzendő munkákat továbbra is a felperestől rendeli meg. Ebből pedig okszerűen az a következtetés vonható le, hogy a megnevezett cég által a **F.** Kft-nek adott eseti megrendelések nem eredményezik a felperes társaság működésének nagymértékű veszélyeztetését.

Az elsőfokú bíróság az alperes nyilatkozatai, a beszerzett tanúvallomások és a rendelkezésre álló okirati bizonyítékok alapján azt is helyesen állapította meg, hogy az alperes az új cég alapítására irányuló szándékát felfedve ajánlatot tett a felperes egyes munkavállalóinak arra, hogy lépjenek az ő cége alkalmazásába.

A tanúvallomások alapján ugyanakkor kétségtelenül megállapítható az is, hogy az alperes ezeket az ajánlatait csak 2007. decemberében és 2008. januárjának elején tette meg és az ajánlata valamennyi munkavállaló vonatkozásában eredménytelen maradt. Mindezeket figyelembe véve, valamint azt a tényt is értékelve, hogy az alperes által feladott (az iratokhoz csatolt) újsághirdetések nem kifejezetten a felperes alkalmazottaihoz intézett felhívások voltak, az elsőfokú bíróság tévesen jutott arra a következtetésre, hogy az alperes bizonyított magatartása folytán a felperes társasági (üzleti) érdekei olyan mértékben sérültek, amely miatt az alperes kizárása a társaságból indokolt lenne.

A felperes 3/2008. (IV.04.) számú taggyűlési határozatában megjelölt indokok alapján mindezekre tekintettel a Debreceni Ítéltábla nem találta megállapíthatónak azt, hogy az alperesnek a felperes társaságban maradása nagymértékben veszélyeztetné a társaság céljainak elérését.

Azt a körülményt pedig, hogy az alperes helyzete a felperesi társaságban „ellehetetlenült, figyelemmel a tagokkal kialakult emberi kapcsolatára is”, az elsőfokú bíróság jogszerűen nem értékelhette volna a kizárást megalapozó okként. A következetes bírói gyakorlat szerint ugyanis a kizárás alapjául csak a keresetindításról döntő társasági határozat meghozataláig bekövetkezett az az ok, vagy magatartás szolgálhat, amelyre tekintettel az érintett tag társaságban maradása a társaság jövőbeli működésére, céljainak elérésére nézve nagymértékű veszélyt jelentene. (BH.2004.517.)

A tag kizárása iránti perben tehát csak azokat az alperesi magatartásokat és okokat lehet a bíróságnak vizsgálnia, amelyekre a taggyűlési határozat a kizárás kezdeményezését alapította. A felperes 3/2008. (IV.04.) számú határozata pedig az utóbbi kizárási indokot

nem tartalmazta, ezért azt az elsőfokú bíróság a kereset elbírálásakor nem vehette volna figyelembe.

A kifejtettek alapján a Debreceni Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253.§ (2) bekezdése alapján megváltoztatta és a felperes keresetét elutasította.

Az alperes fellebbezése eredményre vezetett, ezért a peresztes felperes az ügyvédi munkadíjból és a lerótt kereseti eljárási illetékből eredő saját első- és másodfokú perköltségeit maga köteles viselni és a Pp. 78.§ (1) bekezdése alapján köteles megtéríteni az alperesnek az első- és másodfokú eljárás során felmerült ügyvédi munkadíjból, valamint a lerótt fellebbezési eljárási illetékből adódó perköltségeit is. (Az alperesnek az elsőfokú eljárásban felmerült ügyvédi munkadíjból származó költsége összegét a Debreceni Ítéltábla az elsőfokú bíróság által a felperes javára megállapított ügyvédi díj összegével azonos összegben állapította meg, mivel a felek a másodfokú eljárás során ezt a rendelkezést nem sérelmezték. A másodfokú eljárásban felmerült ügyvédi díj összegét pedig „A bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről” szóló, módosított 32/2003. (VIII.22.) IM. rendelet 3.§ (5) bekezdése alapján és a 4/A.§ figyelembevételével határozta meg, amelyhez hozzászámította az alperes által lerótt 24 000 Ft fellebbezési eljárási illeték összegét.)

Debrecen, 2009. január 28.

Erőss Károlyné Dr. Vajvoda Ildikó sk. a tanács elnöke, Dr. Riczu András sk. előadó bíró, Dr. Szűcs Lajos sk. bíró

A kiadmány hitelűl:

-kiadó-